

Sokszor azon kapom magam, hogy furcsállom a nyelv mai, beszélt állapotát. Egyre „extrémebb” lesz, főleg az idegen kifejezésekből érkezett mozaikszavakkal. Régebb is furcsa volt, de másképp.

Jó, a nyelv nemcsak akkor furcsa, amikor fonetikusan [„játszom” a beszéddel](#), hanem akkor is, amikor a közszolgálati magyar rádióban azt hallom, hogy „káeurópai”. Igen, az, kitalálhatták: **közép-európai**.

Mondja ezt egy irodalom tanárnő, miközben egy osztrák novelláskötetről cseveg. Gondolom, hogy a beszélgetés helyszínére, amiben a káeurópaiság is terítékre került, békával utazott, esetleg dzsípiessz segítségével.

Közben meg lehet, hogy letöltött egy pédéeffet, amit már egy détépében valaki vizonált, s kábé egy csomag pézsé volt nála, mert a (!) idő hidegre fordult Pesten.

□

Lackfi János költő

[ezt fogta meg](#) [Véletlen című versében](#), zenés feldolgozását **Lovasi András** is [alig tudta végigénekelni](#)

, de könnyítésül

[itt a szövege](#)

, ember legyen a talpán, aki elmondja.

Jól van, ne mind bölcsködjek. Vagy bőcsködjek. Mert azért néha én is belenézek a dzsészépébe, s nálunk is minden rajta van a tévéá. S mikor leülök a laptophoz – ez régebb, ugye, pécé volt – meg kell, hogy nyissak pár dokkot, no meg avit is, de le tudok tölteni véemmát is, divikszet vagy emmpéhármat.

Ja, téikszét is meg jépégét, azt sokat, nem beszélve arról az errtéeffről, ami nem azonos az errtéellel, mert itt teljesen más dimenziókról beszélünk, de meg lehet oldani ezt úgy is, hogy efftépén átküldöm az egészet.

□

S hogyha a péhához el akarok jutni Szombatfalváról,

akkor az Óbéhídon át, a Pallónál is mehetek, s onnan a körforgalom, takszisok és ott is vagyok.

Jut eszembe a péháról, egyik kedvenc kifejezésem volt tíz évvel ezelőtt a „plán-dé-fézabilitaté”, s innen már csak egy lépés ez a nyelv, ami kicsit klasszikusabb a pédéeffes, doksis, péhápés nyelv(ezet)nél.

Ott hangzottak el ilyenek és ezekhez hasonlók (tanácsuléseken): „meg kell nézni, hogy a klandesztin doszárokkal mit csinálunk, mert procsez verbál lessz a vége, mert akkor is asztot mondtuk, amikor a komissziót megalakítottuk, hogy amikor a decsizio készen van, fel kell hívni Bukarestet (az egész várost?), s meg kell beszélni velük, hogy hogy kéne megcsinálni a plan-dé-fézabilitátét, mert akkor eliminálódik, hogy klandesztin-e vagy nem klandesztin, hogy hova tesszük le a csentrálát s a depóniát, mert a Melepátnál így kéri.” No, meg

hasonló gyöngyszemek:

„Át kell küldetni a diszpozíciót, s a pénzt pedig át kell viráztatni ahhoz a széréléhez, amelyik csinálja, s a faktúrát s a kodfiszkált is meg kéne nézni, hogy a takszákat hova fizessük bé, mert a teveát is mazsorálni fogják, s a redzsizsterbe már így kéne békerüljön, de meg kell nézni, hogy Csíkba hogy csinálják, hogy mindent lehessen zsusztifikáltatni, mert erre külön ledzsizsláció van.”

Akkoriban történt, hogy a péhá mellett egy magyarországi autó utasa megkérdezte tőlem, hogy tudok-e magyarul.

Óriási szerencséjére tudtam, s az útbaigazítást (mert ezt kért, akkoriban még nem volt dzsípiessz, legalábbis nekik, én pedig egyáltalán nem tudtam róla) természetesen magyarul végeztem el, **gondosan ügyelve egyes szavakra: az interszekciót** útkereszteződésnek, a **sz emafort** jelzőlámpának, a **milíciát** rendőrségnek, a **gárát** vonatállomásnak, a **hotelt** szállodának mondtam.

De utána sétáltam tovább, majd megálltam egy kioszknál, vettem egy hoddogot (azért nem pufulecet, csipszet, vagy popkornt, mert ezeket nem szeretem), később egy bodegában megittam néhány csukot, visszafele benéztem a nonsztopba, vettem orbitot, majd hazamentem a blokkba, ahol boldogan aludtam el, azzal a tudattal, hogy tudok magyarul.

Én akkor most tulajdonképpen káeurópai (is) vagyok?